

9 skaisti dzejoļi skaitīšanai pie eglītes

Svētvakarā

...Un lēni durvis veras:
Tēvs zaļu eglīti nes
Un zaros tai pārslas zaigo
Kā baltas zvaigznītes.
Un vienu svecīti spožu
Dedz māte un eglītē liek:
Cik gaišu un silti no viņas
Kā saulē visapkārt tiek!
”Pie Taviem šūpuļiem stāvu”, -
Tad tēvs un māte dzied,
Un lielas zilas zvaigznes
Aiz sniegainā loga zied...
/Augusts Saulietis/

Jau Ziemassvētki

Jau Ziemassvētki. Caur tumsu garo
Kāpj saule augstāk debess lokā,
Un eglē sveces deg kā Saules lokā.
Ir. Ziemassvētki. Gaisma dvēselē staro...
/dzejoļa autors nezināms/

Kluss...

Kluss... un ieskanas durvis kā vienmēr,
Tik kluss – ka vēlētos apstāties reiz.
Viss kluss. Un, pieverot acis, vien liekas.
Ka klust viss uz šīs pasaules.
Nāk Jaunais gads, nāk egļu smarža liega,
Un viegli baltas pārslas slīd.
Bet sirdi nevar ieputināt sniegā,
Tai jāiet lielus sapņus piepildīt.

Šīs dienas pirms Ziemassvētkiem
ved mūs pretim kādam baltam
klusumam, aiz kura ir
kaut kas mīļš, sen aizmirsts
un pazaudēts, kas mums
atkal no jauna jāatrod...
/Kālis Skalbe/

Ir katram gadam laimes

Ir katram gadam laimes brīdis savs –
kā katram rītam sava gaišā mala.
Mīļš cilvēks atnāk, pieliecas pie auss
un pačukst tev par savu sapņu salu.
Un katram gadam ir savs rūpju laiks –
čiepst putnu ligzdās bērnu mutes platās.
Pat sētas vītolam tik norūpējies vaigs,
un ievai upmalā nav laika ķemmēt matus...
Vēl katram gadam ir savs svētvakars,
savš sliekšnis balts, aiz kura atstāt bēdu:
pie loga putenis tik tīru dvieli kar,
un egles apsnigušās pilnas baltu vēdu.
/Pēteris Jurciņš/

Ziema

Jau vaļā ziemai vārti
Nāk veca māmiņa
Ar sniega palagiem rokā
Un zemei tos dāvina
Top melnā zeme balta
Tā uzvelk dimanta rotu,
Mirdzošām zvaigznēm
Naktī izgreznotu
Apsēgta pirtiņa zaļā
Kas lietū bij samirkusi
Arī veco skolu
Ziema apsegusi
Sapņo zem sniega kroņiem
Mežā egles un priedes
Tikai uz baltā ceļa
Melnas ratu sliedes
Stārķa perēklim kļāvā
Sniega jērene galvā
Šķūnim aiz skolas pļavā
Aizsnigušās durvis
/Antons Austrīņš/

Kā pastkartē senā

Kā pastkartē senā
Pāri sniegotiem kokiem
Uz mijkrēšļa samta
Spīd pilnmēness,
Un zvaigznes ar ābelēm
Sadodas rokās
Un pasauli debesu
klusumā nes.
Kā pastkartē senā
Viz mirdzošā rotā
Gan smildziņa sīka,

Gan čiekurots zars,
Ak, Ziemassvētki,
Jūs tāpēc mums doti,
Uz labo lai mainītos
Cilvēka gars.
/Kornēlija Apškrūma/

Nāk salavecis jaunās mājās

Nāk salavecis jaunās mājās
Un durvju priekšā daudzot kājas
Tas sniegavīram apjautājas:

Teic, Sniegavīr, kā labi klājas?
Vai jūt tavs snīpis,
Klāt jau ziema
Uz bērni, un bērni – vai tie gaida ciemā?

Māj Sniegavīrs ar zaru slotu
Un sakārtojis galvas rotu
Tam rokas sniedz: nu ļoti, ļoti, ļoti, ļoti!

Pār jumtiem mēness plati smaida
Un skatienus visapkārt raidot
Ar aci pie – pie – miedz.

Protams, gaida, nu protams, gaida,
Protams, gaida, nu protams, gaida!
Ver droši vaļā, dāvanmaisū vaļā,
Nāc, nāc, nāc istabā, kur egle, egle zaļā.
/Imants Lasmanis/

Reiz mežā dzima

Reiz mežā dzima eglīte un mežā auga tā,
Tik slaida, skaista, zaļoksna bij' ziemā, vasarā.

Dzied dziesmu viņai putenis un miegā ieaijā,
Sals sniega segā satinis, lai nenosaltu tā.

Zem eglītes mazs zaķītis, kaut bailīgs, draiskuļo,
Un dažu brīdi dusmīgs vilks tai garām aizcilpo.

Klau, sniegs kā dzied zem ragavām pa meža biezokņiem,
Tur zirdziņš kājām pinkainām skrien sīkiem riksīšiem.

Velk ragaviņas bērtis, sēž iekšā vectētiņš,
Mums eglīti ir nocirtis līdz pašai saknei viņš.

Tu uzposta un greznota pie mums nu esi te,

Cik daudz, daudz prieka mazajiem tu nesi, eglīte.
/dzejoļa autors nezināms/

Kur gan palicis

Zaķēns mežā ezi sauc,
Kur gan palicis mans draugs.

Sniegi snieg un puteņo,
Kā lai tagad atrod to.
Vāverīte kokā smeļ,
Velti draugu meklēt ej,
Kamēr sals un kamēr sniegs,
Ezim mežā ziemas miegs.
/Dz. Rinkules-Zemzare/